

Foto voorpagina:

Aquarel van Anth. E. Grolman, 10 september 1895.
Gem. Archiefdienst. T.A. Tj. 22.8

"STEEN-GOED" is een uitgave van

STICHTING HET UTRECHTS MONUMENTENFONDS
Dorstige Hartsteeg 21
3512 NV Utrecht

tel: 030 - 31 17 61
postrekening 427215

Het Utrechts Monumentenfonds is een beherende en restaurerende instelling van monumentale woonhuizen in Utrecht.

Voor minimaal f10,- per jaar of f250,- ineens is men begunstiger van de stichting. Men ontvangt dan het Jaarverslag, "STEEN-GOED", de Nieuwsbrieven en uitnodigingen voor vergaderingen en excursies.

J A N S V E L D 9 E N 1 1

Twee "weldoortimmerde ter neering staande huizen"

D e n a a m J a n s v e l d

Sinds de middeleeuwen werd met Jansveld, de naam zegt het al, geen straat maar een veld of gebied aangeduid dat westelijk en noordelijk van het Janskerkhof lag en zich uitstreckte tot nabij het Begijnhof. Deze grond was oorspronkelijk eigendom van het kapittel van St. Jan. Pas in de 19e eeuw ging men de naam Jansveld gebruiken voor de straat die de Lange Jansstraat verbindt met de Voorstraat.

Vele eeuwen had deze verbindingsweg "Achter het Vleeshuis" geheten, een naam die ontstond na de bouw in 1433 van het Grote Vleeshuis genaamd "In die Carre". Het was een tweebeukig gebouw dat aan de Voorstraat lag en zijn achterzijde had aan het tegenwoordige Jansveld. Op dezelfde plaats staat nu de door Paulus Moreelse ontworpen vleeshal.⁽¹⁾ Dit uit 1637 daterende gebouw is nu in gebruik bij het antiekcentrum "De Ossekop".

U i t g i f t e v a n g r o n d e n d o o r h e t k a p i t t e l v a n S t. J a n

De huizen Jansveld 9 tot en met 15, staande aan de oostzijde van het Jansveld, werden gebouwd op een erf dat in 1453 "Die Graft" werd genoemd. De naam werd ontleend aan de "graft" of sloot die over het erf had gelopen, maar die in 1453 niet

meer aanwezig was. Deze grond werd in de jaren 1453-1466 door de eigenaar het kapittel van St. Jan aan burgers van de stad Utrecht in erfpacht uitgegeven.⁽²⁾

Zo ontstonden vier naast elkaar gelegen percelen die van het Janskerkhof doorliepen tot aan het Jansveld, waarop aan de westelijke zijde van ieder erf een woning stond.

Het noordelijkste van de vier werd in eeuwige erfpacht gegeven aan de "clerc" Johannes van den Brug en zijn vrouw Lijsbeth, Jan de Brunendr. en werd in het charter van 1 maart 1453 omschreven als: "dat erve geheten die Graft gelegen westwairt an Sunte Johans Kerchoff mitten enen eynde streckende tot aen Sunte Jansvelt tusschen erve ende hofstede destijds geheten Die Rodeborch an die noertzide ende tusschen huzing ende hofstede die Baptist "die ghiger" nu bewoent an die zootzide daer westwairt mijns zelfs huus naest gelegen is mitter heerstraet an Sunte Jansvelt. Welke voersejde erve ende hofstede breet zijn vier ende twintich roedevoeten (ongeveer 6 à 7 meter) etc."⁽³⁾

De Rodeborch komen we in veel transportakten tegen. Het was een herberg gelegen tegenover de Kleine Slachtstraat, waarbij een groot erf hoorde waarop later de huizen Jansveld 17 en 19 gebouwd werden. Tussen ongeveer 1520 en 1540 was het in bezit van het Bijlhouwersgilde dat er vergaderingen belegde.

De middelste twee erven werden in 1464 en 1466 aan Hubert Coenraertss.⁽⁴⁾ en zijn vrouw Lijsbeth Hubertss. in erfpacht gegeven en van het vierde, zuidelijkste erf was Jacob die Caetser de eigenaar.

Onder de erfpacht viel ook een stuk van de muur van het kerkhof, zo breed als hun erf was. Het werd hun toegestaan, evenals dat het geval was geweest in 1453 met Johannes van den Brug, om een stenen poort in de muur te maken om zodoende

een in- en uitgang op het Janskerkhof te verkrijgen. Wel kwam het onderhoud van de muur voor hun rekening en in het geval de stad en de heren van St. Jan overeen kwamen dat de sloot weer opengegraven zou worden, wat niet denkbeeldig was omdat er problemen met de afwatering van het hoger gelegen Janskerkhof bestonden, zou dat eveneens op hun kosten gebeuren.

De bewoners van deze erven werden beschouwd als wonende binnen de immunititeit van St. Jan, hetgeen inhield dat zij gebruik mochten maken van de kerkprivileges en terecht zouden staan voor het kapittel van St. Jan, zo dikwijls als zij vanwege deze kerk een gerechtelijke aanzegging kregen.⁽⁵⁾

B e d r i j v i g h e i d a a n h e t J a n s v e l d

In het midden van de 15e eeuw heeft het stukje Jansveld waarover het hier gaat nog een landelijk karakter: diepe percelen van ongeveer vijftig meter met een enkel huis(je) erop. Door een toename van de verstedelijking ontwikkelde het Jansveld zich in de volgende eeuwen tot een straat vol slachthuizen en herbergen met stallingen.

In de transportakten komen we veel huisnamen tegen die hierop wijzen, zoals Het Bonte Lam (nr. 7), Het SwerteVercken (eerst heette nr. 23 zo, later was het de naam van nr. 13), De Postpaarden, De drie Roscammen (zie de gevelsteen in nr. 41), Het Bonte Peerd, Het Huerpeert.

In de 20e eeuw wonen er expediteuren, bodes en bestellers. Omstreeks 1920 zijn er ook een auto-reparatieinrichting en een taxiverhuurbedrijf te vinden, ondernemingen ten behoeve van het rijden huurpaard van onze eeuw.

B e b o u w i n g e n v e r k a v e l i n g v a n h e t d u b b e l e r f

Omstreeks 1500 is het dubbele erf van Hubert Coenraetss. in het bezit van (zijn zoon?) Henrick Hubertss.⁽⁶⁾ en zijn vrouw Katrijn. Zij moeten ook nog enige tijd eigenaar geweest zijn van het noordelijke buurerf dat eertijds Johannes van den Brug toebehoorde, want in 1529 vermaakt Katrijn bij testament het huis met hofstede ten zuiden van de Rodenborch gelegen (nu nr. 15) aan Weyntgen, dochter van Cornelis van Weelden en Tecla Henrick Hubertssdr.

Dit gebeurt wel met de bepaling dat bij kinderloos overlijden van Weyntgen of van haar kinderen het huis zal terugerven op de nakomelingen van Katrijn en Henrick Hubertss. Op 26 maart 1538, als Katrijn is overleden, wordt het huis inderdaad getransporteerd op Weyntgen en haar man Claes de Ridder.⁽⁷⁾

Wanneer Mertentgen, de weduwe van Hubert Henrickss. (het volgende geslacht), tot verkoop overgaat, komen we wat meer te weten over de bebouwing waaruit Jansveld 11 en 13 zijn ontstaan.

Omstreeks 1570 lagen er tussen de nummers 9 en 15 van zuid naar noord: een "camer" met erf en grond, een poortweg, dan twee huizen achter elkaar gelegen en weer een "camer met plaetse". Na allerlei transacties, zoals toewijzing bij decreet, koop en ruiling⁽⁸⁾, werd de vleeshouwer Gijsbert Rutgerss. eigenaar van alle genoemde huizen en van het stuk grond, dat nog steeds tot aan het Janskerkhof doorliep. Aan die zijde stonden toen nog geen huizen.

Alleen over de noordelijke kamerwoning kon hij niet beschikken, maar die werd in 1618 alsnog door zijn zoon aangekocht.⁽⁹⁾ Deze zoon, Aernt Gijsbertss. van Vianen, gehuwd met Emmerantia van Lamsveld, erfde in 1600 tesamen met zijn

Kl. Slechtstraat

Vleeshuis

Achter

het

Vlees
hal

21 Rodenborch

Johan v. d. Brug 1453

15
Camer pl

13
pl
huis pl grote huis

poortweg
11
Camer pl zale

22
2 huizen
genoemd
in 1643

Jacob de

Caetser 1466

9

23

20

22

Lange Jansstraat

poort

zuster Adriana de aan het Jansveld gelegen bezittingen van zijn vader. In 1602 en 1616 verkopen zij uit deze nalatenschap twee bouwsels, waaruit Jansveld 11 is ontstaan.⁽¹⁰⁾

In 1602 ging het om een huis en erf "met een lootse ende cleyn plaetschen". Het lag ten zuiden en westen van het andere huis van Aernt van Vianen dat aangeduid werd als het "grote huis". Het huis dat verkocht werd was nog een echte kamerwoning, bestaande uit één bouwlaag met kelder en zolder. Noordelijk ervan liep de poortweg die in 1602 al gedeeltelijk overbouwd is. Het bezat geen trap. Door middel van een ladder die in de poortweg stond en die "met een busse uut der muer" uitstak, kwam je op zolder. Deze opgang werd door de koper, de cremer Jan Henricxz. van Bijleveld, naar de loods verplaatst.

In 1616 kon de "zale" ook wel het "salet" genoemd, dat reeds een afgescheiden gedeelte van het grote huis was, erbij gekocht worden. Deze zale bestond eveneens uit één bouwlaag met een zolder. Het bezat een hangschouw die tegen de zuidmuur was geplaatst. Aan de buitenkant tegen de oostmuur stond de wenteltrap van het grote huis. Zolder, schouw en wenteltrap verdwenen in 1912 bij de verbouwing van Jansveld 11 tot garage.

Het huis zoals het losgemaakt werd uit het grotere geheel bestond nu uit een voor- en een achterhuis, gescheiden door een plaatsje. De poortweg die meeverkocht werd, kreeg de functie van gang die voor- en achterhuis verbond. De ingang van het tegenwoordige bovenhuis ligt op de plaats van deze oude poortweg.

De lap grond bleef bij het grote huis van de familie Van Vianen behoren. Huis en grond werden gemeenschappelijk bezit van Odilia van Vianen, gehuwd met Folphert van Nypoort en haar neef en nicht Justus en Elisabeth van Lamsveld. Wanneer zij in 1643 de grond aan Carel Thymanss. van

Vollenhove verkopen, zijn er aan de kant van het Janskerkhof al twee huizen gebouwd. Deze huizen, waaruit later Janskerkhof 22 zal ontstaan, vielen buiten de verkoop.⁽¹¹⁾

H o e h e t m e t
J a n s v e l d 9 e n 1 1
v e r d e r g i n g

Op het erf dat in 1466 van Jacob die Caetser was, stonden in 1530 twee huizen: één aan het Janskerkhof (nu nr. 23) en één aan het Jansveld, de voorloper van nr. 9. Beide waren in het bezit van Aernt Sem. De erven van deze huizen waren toen al gescheiden door een heynmuur.

Het huis aan het Jansveld werd in 1551 door zoon Jacob Sem verkocht aan Herman Adriaensz., wiens nakomelingen het tot 1627 bewoonden. Daarna was het tot 1667 eigendom van de vleeshouwer Cornelis Hendricxss. van Vronesteyn. Omdat de volgende eigenaar, Anthony van den Tricht, zijn geldelijke verplichtingen niet nakwam, werd het huis in 1670 bij decreet verkocht.⁽¹²⁾

Koper werd Jacob Janss. van Isselvelt, gehuwd met Lijsbetgen Thomas. Zij waren niet de eerste Van Isselvelts die we Achter het Vleeshuis tegenkwamen. De grootvader en vader van Jacob waren van 1592 tot 1662 al eigenaar geweest van de herberg "De drie (vergulde) roscammen" (Jansveld 41).⁽¹³⁾

Een tweede aankoop geschiedde in 1707 door het echtpaar Thomas Jacobss. van Isselvelt en Catharina van Rossum. Zij kochten een huis in de Lange Jansstraat met erachter twee camers en nog een vrije gang. Het grensde aan Jansveld 9. De derde aankoop betrof in 1731 het buurhuis nr. 11 en werd gedaan door Catharina van Rossum toen zij al weduwe was. Aanleiding was het huwelijk

van Heyltje, de jongste van haar drie dochters, met de vleeshouwer en straatgenoot Johan van Bommel.⁽¹⁴⁾

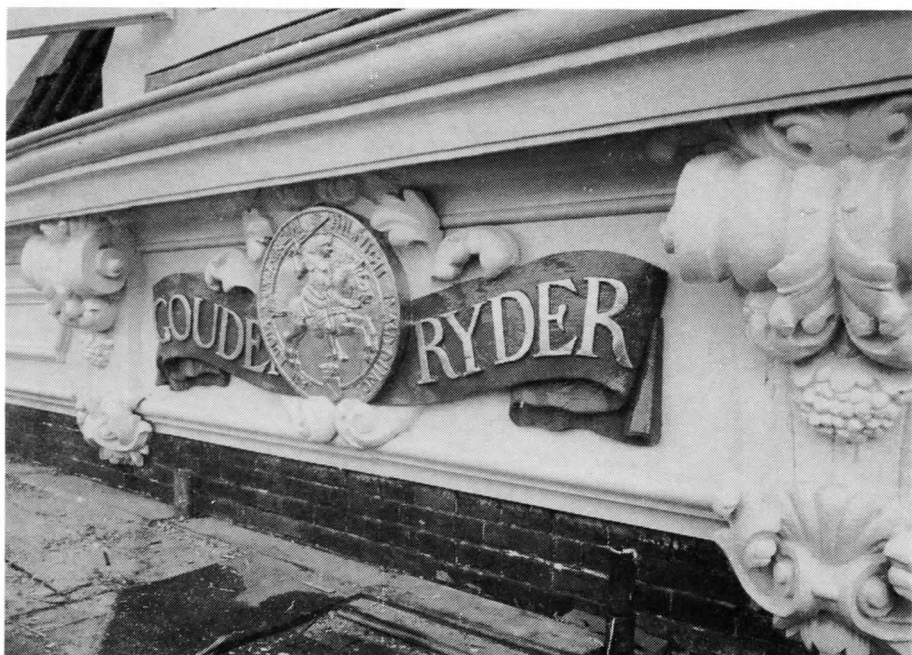
Dankzij het feit dat Anth. E. Grolman in 1895 een aquarel van Jansveld 11 maakte, weten we dat op de dakkapel A. 1731 stond. Het jaartal is bij de restauratie opnieuw aangebracht. We mogen daarom aannemen dat het voorhuis in 1731 radicaal verbouwd, misschien is het zelfs beter om te zeggen herbouwd werd op de oude fundamenten van de kamerwoning die er aanvankelijk stond. Men trof tenminste bij de restauratie nog kloostermoppen aan.

Bij het leggen van de balken werd de noordmuur behandeld als een gemeenschappelijke muur; van de zuidmuur daarentegen werd de hele breedte benut. Dat was mogelijk omdat in 1731 nr. 9 en 11 dezelfde eigenaar hadden. Het voorhuis kreeg nu twee verdiepingen en nog een zolder.

Over de gevel zijn nog enige wetenswaardigheden te vertellen. Op de kroonlijst versierd met gesneden consoles is in het midden een banderol aangebracht met de woorden "Gouden Ridder" en de afbeelding van de munt die zo genoemd wordt. Deze munt werd in de jaren 1749 tot en met 1751 en 1760 tot en met 1764 opnieuw geslagen.

De munt had een vaste koerswaarde van veertien gulden. Tot 1764 was de munt een gewild betaalmiddel. Daarna werd de aanmunting gestaakt als gevolg van een stijging van de goudprijs, waardoor de goudwaarde boven de veertien gulden kwam te liggen.⁽¹⁵⁾

De afbeelding op het huis is geen getrouwe copie van de werkelijke gouden ridder. Het verschil zit in de stand van het zwaard. De gouden ridder van de 18e eeuw vertoont een geharnaste ruiter met het zwaard naar beneden gericht en onderaan het gekroonde provinciewapen. Hier zien we het zwaard naar boven wijzen en onderaan staat het gekroonde stadswapen.

Geheel afwijkend is echter het randschrift. De banderol werd reeds in 1976 gerestaureerd, maar wat het quasi latijnse randschrift ons te zeggen had bleef toen een raadsel. Het luidt:

HILNIGII IVMIYDUNOI IAI I LDUIA UVDAIN MII

Met de gedachte aan de chronogrammen die op veel gevels voorkomen en aan de voorliefde die onze voorouders hadden voor mythologische symboliek kwamen we nu tot de volgende mogelijke oplossing:

HILNIGII   Zou de verlatijnisering kunnen
                                       zijn van de naam Heyltje.

- IVMIYDUNOI De romeinse cijfers tellen we bij elkaar op. $1+5+1000+1+500+1=1508$
 We houden over Yuno, de naam van de gemalin van Jupiter, godin van de echtelijke trouw en tevens beschermster van de kudde.
- IAII Hierin het getal 3.
- LDUIA Wordt $50+500+1=551$
- UVDAIN MII Opnieuw krijgen we bij optelling het jaartal(?) 1508.
 AN.C. kan een afkorting van Anno Christi zijn. Waar de letters AU voor staan is nog niet duidelijk. Ze komen twee maal in deze volgorde voor. We kunnen denken aan "aurum" (goud), "ad ultrajectum", "ad uno" (verenigen) of, als we de U voor een V lezen, "ad vitam" (voor het leven), "ad vocem" (zoek het woord).⁽¹⁶⁾

Onze veronderstelling is dat de Gouden Ridder werd aangebracht op 3-5-51 ter gelegenheid van het twintig-jarig huwelijksfeest van Heyltje en Jan.

Misschien gebeurde dit wel in navolging van haar nichtje Hendrina van den Bosch en haar man, de wijnkoper Thomas Pauw, die de nu nog aanwezige gevelsteen met de drie roskammen erop in 1741 deden plaatsen. Het was het jaar waarin ze de al vele jaren onder die naam bekend staande herberg kochten.

Gezien wat er van de voorgeschiedenis van het erf bekend is, lijkt het heel aannemelijk om 1508 te zien als het bouwjaar van de kamerwoning die er tot 1731 stond. Eigendomspapieren werden meestal bij een transport overgegeven aan de nieuwe bezitter van het huis en zo is het heel

Jansveld 9 en 11 voor restauratie.

goed mogelijk dat Jan van Bommel ermee op de hoogte was. Helaas heeft hij niet lang van zijn mooie gevel kunnen genieten. Jan van Bommel stierf al eind december 1751 en liet geen kinderen na.

Van de drie dochters van Thomas en Catharina had alleen Clara, de oudste en gehuwd met Hendrik Knel, kinderen. Haar zoon de meester grutter Gerardus Knel en zijn vrouw Johanna van Loenen erfden de huizen Jansveld 9 en 11. Wonen deden ze er niet; zij hadden hun zaak in de Potterstraat.

Jansveld 9 werd in 1763 te gelde gemaakt door verkoop aan de slagersfamilie Van Scherpenzeel.⁽¹⁷⁾ Jansveld 11 bleef in de familie en werd pas na overlijden van Johanna van Loenen in 1800 door de executeuren van haar boedel verkocht.

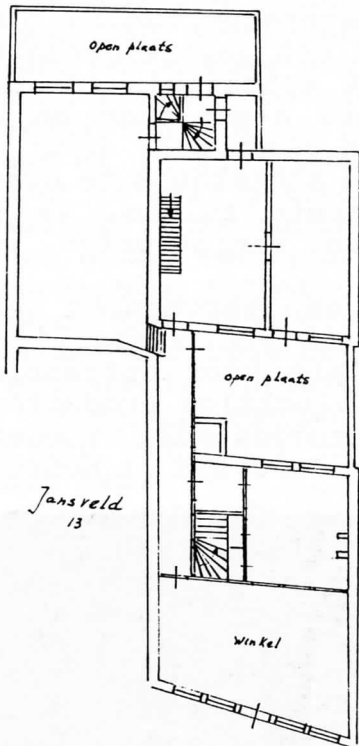
Nieuwe eigenaars werden de zwitser Charles Henri Dumont en zijn uit Hessen-Darmstad afkomstige vrouw Charlotta Maria Becker, die het huis tegen een huur van f 140,- per jaar al gebruikten en het nu voor f 1950,- in eigendom kregen.

Ruim een eeuw wordt het nu als winkel-woonhuis bewoond en gebruikt door verschillende generaties Dumonts. Ze dreven er een kruidenierszaak in, later een handel in koloniale waren.

De aquarel werd gemaakt in 1895, vlak voordat Charles Henri Dumont (Jean Francoiszoon) een tweede zaak opende aan de Neude 18. Staat hij met zijn vrouw in de deuropening?

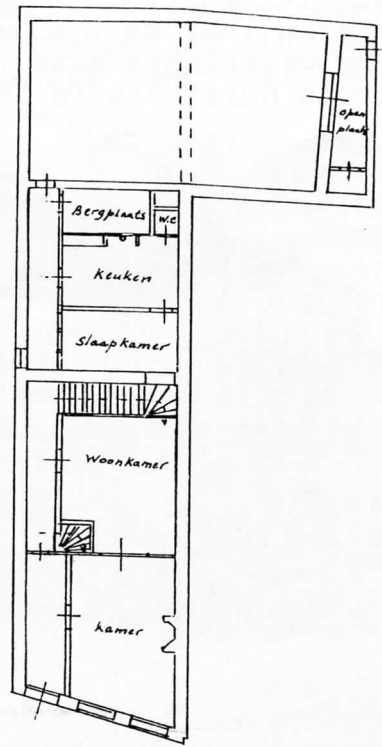
De winkel aan het Jansveld bleef tot eind 1911 nog bestaan. In 1912 zijn alle Dumonts naar de Neude vertrokken.

Nu breekt de periode Gerardus Alfrink aan. Reeds eigenaar zijnde van nr. 13, dat hij in 1907 verbouwde tot een bedrijfsruimte met bovenwoning, kocht hij in 1912 nr. 11 erbij en vervolgens in 1913 nr. 9. Ook deze panden ging hij ingrijpend verbouwen.

Jansveld
13

Begane grond Jansveld II
voor 1912

Begane grond Jansveld 9
voor 1914

In nr. 11 werd de N.V. Utrechtse Taxi Onderneming gevestigd. Door het wegbreken van de binnenscheidingen werd beneden een garage gemaakt. De zolderverdieping van het achterhuis (de bewuste "zale" van 1616) werd afgebroken en er kwam een afdekking met een plat dak. Door de binnenplaats tussen voor- en achterhuis te overdekken verkreeg men één grote ruimte. In de beneden voorgevel werd een inrij-kozijn met glasdeuren geplaatst.

Aan G.J. Alfrink werd ook een vergunning verleend voor het vestigen van een smederij en metaalklopperij (herstelplaats voor automobielen) en voor de opslag van vluchtige producten. Deze werkplaats kwam in het zogenaamde, vroegere "grote huis" dat in 1912 bij Jansveld 11 hoorde.

Foto A.C. Thomann. Gem. Archiefdienst. T.A
Jansveld omstreeks 1920. Rechts is nog juist de voordeur van nr.11 te zien

In 1832 was dat nog niet het geval; het moet dus door de familie Dumont aangekocht zijn.

De bestaande doorgangen werden dichtgemetseld en er werd een nieuwe doorgang gemaakt in de scheidingsmuur met Jansveld 13, zoals we zagen ook eigendom van G.J. Alfrink, zodat men er van de straat af in kon rijden.

Met het in 1913 gekochte huis Jansveld 9 werd op eenzelfde wijze gehandeld. Ook hier kwam op de begane grond één grote bedrijfsruimte, terwijl de verdieping tot afzonderlijke bovenwoning werd bestemd. Ook Jansveld 9 bezat een achterhuis. Onder het voorhuis bevond zich een kelder. Voor- en achterhuis verloren beide in 1913 hun kap. Het Utrechts Monumentenfonds voorzag in het voorjaar van 1989 het voorhuis weer van een nieuwe kap.

Voor het achterhuis was dat niet meer nodig, want de achterhuizen van nr. 9 en 11 werden tussen 1968 en 1973, toen de N.V. Slavenburg's Bank eigenaar was, afgebroken. De bedoeling was een drive-in loket voor hun bank te maken, maar het werd een parkeerterrein achter hun panden aan het Janskerkhof.

De uitgebroken begane gronden kwamen en komen nog steeds goed van pas als inrijmogelijkheid vanaf het Jansveld. Bij de verkoop aan het U.M.F. in 1973 werd bedongen dat de onderdoorgangen zouden blijven bestaan.

Na G.J. Alfrink werd in 1922 A.C. Winkelaar eigenaar van nr. 9 en 11. Deze ging nog een stapje verder met uitbreken. Hij verkreeg in 1925 vergunning tot het 'vernieuwen' van de percelen Jansveld 9 en 11. Hij wenste de garage te vergroten en daarvoor moesten enige binnenmuren(!) worden gesloopt, hetgeen neerkwam op het weghalen van practisch de hele scheidingsmuur tussen beide huizen.

Ook werd in 1925 de eigendom van de stoep, waarop in 1924 een benzinepomp geplaatst was, overgedragen aan de gemeente.⁽¹⁸⁾

Het aantal auto's nam toe, maar de uitbreidings mogelijkheden voor het taxi-garagebedrijf waren aan het Jansveld uitgeput. De huizen werden verkocht en de nieuwe eigenaar Bortolo Della Bono toverde de garage om in consumptieijsfabriek "Venezia", voor veel Utrechters een bekende naam. Zijn producten kon je rond 1940 nuttigen in de aangrenzende ijssalon aan het Janskerkhof.⁽¹⁹⁾

Opvallend aan de gevel van nr. 11 is de ontsierende erker, gebouwd in 1926. Het voegde wel wat toe aan het woongenot, want door de zijruiten kun je de hele straat doorkijken, maar bouwkundig bekeken blijft het een rare puist aan de van oorsprong fraaie 18e eeuwse gevel.

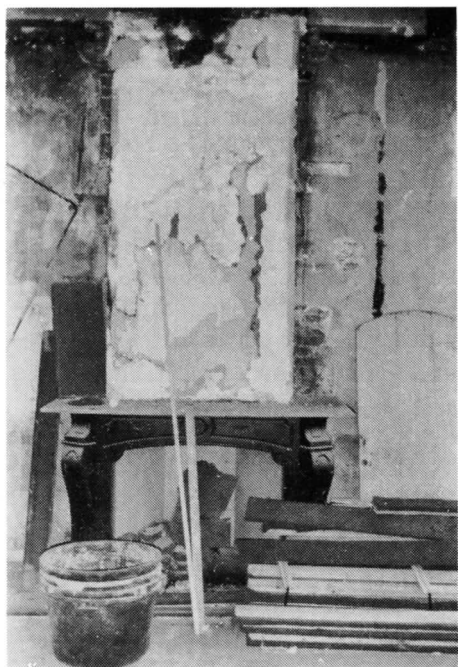
Dit was de ingewikkelde geschiedenis van de opkomst en neergang van de twee huizen. Dankzij het U.M.F. is de afbraak nu gestopt en heeft er, althans voor zover dat mogelijk was, herstel plaatsgevonden.

G.J. den Daas
R. Tap

D e r e s t a u r a t i e

Jansveld 9 en 11 werden in 1973 eigendom van het Utrechts Monumentenfonds. Restauratie was nodig, maar gebrek aan financiële middelen maakte dat dit in fasen gebeurde.

In de winter van 1975-1976 werd de kap van nr. 11 als eerste onderdeel gerestaureerd. Daarna duurde het tot begin 1989 voor het platte dak van nr. 9 kon worden vervangen door een eenvoudige kap. In augustus van dat jaar volgde de

Foto's J. Th. Wigbold-van Berkel.
Jansveld 11 tijdens restauratie in 1989.

herinrichting van het interieur van nr. 11, terwijl eerst in 1990 met de vernieuwing van de balkons van beide huizen en het maken van deuren voor de onderdoorgangen de werkzaamheden werden afgesloten.

De lange bouwgeschiedenis en de ingrijpende verbouwingen hebben inwendig weinig historische details gespaard. In alle beperktheid is nr. 11 in dit opzicht nog het 'rijkst'. Zo zijn de oorspronkelijke enkelvoudige balklagen nog aanwezig. De balklaag boven de beganegrond is bijzonder zwaar (20x24 cm.); de benedenruimte is dan ook heel lang als bedrijfsruimte gebruikt. De zware houten vloerdelen (30 mm. dik) waren aan de onderzijde als plafond geschilderd. Van een 18e eeuwse, geschilderde linnen bespanning werden tussen de balken op de tweede verdieping resten gevonden.

Opmerkelijk was ook de vondst van sporen van een 18e eeuwse hangschouw met een herkenbare profiellijst in de achterkamer op de eerste verdieping.

Bij de restauratie is de 19e eeuwse voorkamer op de eerste verdieping met schuifdeuren en schoorsteenmantel gehandhaafd. Dat kon niet met de spiltrap tussen eerste verdieping en zolder. Deze was zodanig tegen de achtergevel geplaatst dat hij niet in het nieuwe interieur kon worden ingepast.

N o t e n

- 1) Dr. E. Haslinghuis: "De Nederlandse monumenten van geschiedenis en kunst". Deel II.
- 2) R.A.U. Archief van het kapittel van Sint Jan. 3 charters. Inv. nr. 123 en 125.
- 3) Jannes van den Brug en Baptiste woonden er al in 1451. Zij hadden toen een kwestie over een muur die op het stilletje van Jannes was gevallen. In 1454(!) werd Baptiste veroordeeld tot het betalen van 8 Arnoldusgulden.
Raads Dagelijks Boek. S.A. I Inv. nr. 13.
- 4) Hubert Coenraertss. was in 1458 ouderman van het brouwersgilde. In 1456 moest hij zich verantwoorden voor een overtreding die hij begaan zou hebben tijdens de veldtocht naar Amersfoort, ondernomen in 1455, toen de gilden aan het bewind waren.
R.D.B.
- 5) Voor Johannes van den Brug en zijn vrouw bedroeg de erfpacht één oude frankrijkse schild, te betalen door hun nakomelingen. Het geld was bestemd om hun "twier memorie in den kerken van Sunte Johan jaerlix mede te doen".
Hubert Coenraertss. betaalde voor het ene erf een halff pont statpay van Utrecht en voor het andere een oude vlaamse groot.
- 6) Henrick Hubertss. werd op 21-7-1522 op "oirvede" vrijgelaten uit gevangenschap. Het is mogelijk dat hij betrokken was bij het graanoproer dat in dat jaar plaats had.
R.D.B.
- 7) G.A.U. S.A. I Inv. nr. 704, test.8-6-1529, tr. 26-3-1538.
- 8) G.A.U. S.A. I Inv. nr. 705, tr. 23-5-1571, tr. 25-5-1574.
G.A.U. S.A. II Inv. nr.3243, pl. 12-5-1591.
- 9) G.A.U. S.A. II Inv. nr.3243, tr. 8-6-1618.

- 10) G.A.U. S.A. II Inv. nr.3243, tr. 30-6-1602, tr. 28-11-1616. De boedelscheiding vond plaats op 5-11-1600 t.o.s. van Notaris Jacob van Herwaerden.
- 11) G.A.U. S.A. II Inv. nr.3243, tr. 25-5-1643.
- 12) G.A.U. S.A. I Inv. nr. 704, tr. 16-8-1530, tr. 5-10-1551.
G.A.U. S.A. II Inv. nr.3243, tr.12-11-1627, tr. 18-6-1667.
G.A.U. Decreetboek. Inv. nr.3218, 22-7-1670
- 13) G.A.U. S.A. II Inv. nr.3243, tr. 21-4-1592, tr. 30-12-1662.
- 14) G.A.U. S.A. II Inv. nr.3243, tr. 4-10-1707, tr. 10-4-1731.
Er werden op 11-1-1731 huwelijksvoorwaarden opgemaakt t.o.v. Notaris Hendrik van Hees. Not. Arch. Inv. nr. U 110a014. Het huwelijk werd voltrokken in de Janskerk op 28-1-1731
- 15) Dr. Enno van Gelder: "De Nederlandse munten".
- 16) Dat Juno hier met een Y geschreven wordt kan als volgt verklaard worden: Bij de Romeinen gebruikte men voor de J een I. Had men dat hier ook gedaan dan zou men het cijfer 1 gelezen hebben en dat vervolgens bij het jaartal opgeteld hebben, wat niet de bedoeling was. Om dezelfde reden moest de C gespiegeld worden.
- 17) G.A.U. S.A. II Inv. nr.3243, tr. 3-8-1763. Meeverkocht werden de plaats en poortweg naar de Lange Jansstraat.
Na de familie Scherpenzeel werd tot 1854 de familie Goltsteyn eigenaar. Tussen 1854 en 1857, wanneer de meubelmaker Zacharias Eytinger het huis in bezit heeft, verloor het huis zijn poortweg en het gedeelte van de plaats dat achter de Lange Jansstraat lag. De rest van de plaats achter nr. 20 bleef bij Jansveld 9 behoren en werd bebouwd.
Na Eytinger waren nog eigenaar: 1857-1885

Johan Diederik Alexander Otterbein, muntgezel en van 1885-1913 Johannes Franciscus van Diepenbeek, dansonderwijzer.

- 18) G.A.U. Rechtelijke Rapporten. Inv. nr. 822.
- 19) Bortolo Della Bono verkocht de huizen in 1948 aan de Firma Voest, grossierderij in koloniale waren, die het in 1968 overdeed aan de Slavenburg's Bank.

Verder werden geraadpleegd:

- G.A.U. - Typoschrift G.G. Calcoen. "Het Janskerkhof en de St. Janskerk".
- D.T.B. registers.
  - Adresboeken.
  - Bouwtekeningen: 1907, 1933 Jansveld 13; 1912 Jansveld 11; 1914 Jansveld 9; 1925 en 1926 Jansveld 9 en 11.
- J.O.U. - 1935: Jhr. Dr. B.M. de Jonge van Ellemeet. "Uit de geschiedenis van het kapittel van Sint Jan".
- 1972: Dr. J.E.A.L. Struick. "Het recht van Trecht".
  - 1976: G.A.P. van Helbergen. "N.V. Slavenburg's Bank Utrecht, oud en nieuw".
- Van der Monde. Tijdschrift van Utrecht 1841.

